

-Так бо полюбив Бог світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, віруючий в Нього, не загинув, а мав життя вічне.-

Ів. 3: 16.

ВІСНИК СТАСІЯ

Ч. 1/75. Січень - Лютий - Березень, 1968.

КОЛИ ТИ ХОЧЕШ...

Коли ти хочеш Правду знати,
Пізнай лиш Господа Христа;
Коли ти хочеш Правду мати,
Прийми лиш Господа Христа!..

Коли ти хочеш в Правді жити,
Навчися в Господа Христа;
Як в Правді хочеш ти ходити,-
Христос - Дорога та свята!..

Іди ти Нею без вагання,
В покорі серця ти іди;
Без мудрувань, без спотикання,
Ціле життя в Христі ходи!..

І будеш ти благословенний,
Пізнаєш радість і спокій;
Христом для вічності спасений,
Закінчиш шлях ти земний свій.

Г.В.Д.

« Н Е Х А Й Ї В И ... »

/Аввак. 3: 17-18/.

Нехай би збіжжя не вродило,
І щоб сади не зацвіли;
Нехай би з болю серце нило,
На душу смуток-жаль лягли...

Я прагну йти безвпинно й сміло
Крізь бурі, темряви і мли...
Щоб вірою, життям і ділом,
Свідчити людям, добрим - злим,-

Святу любов Отця могого,
Як Господа й Творця Святого!

І буду в Господі радіти,
Що Він - Надія моя й Щит;
Надія ж в Його Заповіті,-
Мене ж Надія та кріпить...

Подай мені, мій Боже, сили,
Пройти у вірі крізь життя;
Провадь мене так до могили,
А потім в вічне буття!..

Щоб я по тіки вічні в небі
Співав пісні хвали для Тебе!

Г. Д-кий.

ГОСПОДЬ СКАЗАВ БУВ:

«Затрубить трубою на Сіоні, вдаряйте на тривогу на святій горі Моїй; нехай стрепенеться все, що живе на землі, бо надходить день Господній, він уже близько».

Кн. прор. Йоїла, 2: 1.

І ці слова Господні здійснюються! А чи готові ми!!!

ВІРНЕ СВДЧЕННЯ ІСУСА ХРИСТА.

В Євангелії від Івана, в розділі 3, вірш 11, читаємо: «Поправді, поправді кажу тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчим про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте».

Ніхто ніколи в світі не був в спроможності проголосити такі вірні та певні слова, які проголошував Ісус Христос-Спаситель, коли був на цій землі в тілі. В першій половині 3-го розділу в цій же Євангелії, є записана духовна розмова між двома вчителями: Вчителем всього світу, Ісусом Христом і вчителем ізраїльським Никодимом. Безперечно, Никодим був високоосвіченим, як на той час, добре обізнаним в справах релігійних, але в його словах відчувається розгубленість, незрозумілість важливих істин, збентеженість та повна непевність в духовних справах. «Як може людина родитися, будучи старою?» - з сумнівом запитує він.

В стародавньому світі, як і в сучасному, люди не мали духовної певності, і Господь підкреслив цю правду в Своїй відповіді Никодимові: «Ти учитель ізраїльський, - то чи з цього не знаєш?» Коли духовний провідник не мав належного духовного знання, то тим більше не мали його інші, прості люди. Самарянці Господь сказав: «Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте...». /Ів. 4: 22/. І не тільки самарянка, а переважна більшість людей, як раніш, так і тепер, не знає, кому поклоняється, в що вірить і на що надіється.

Світ придбав багато своїми науками, але не придбав собі запевнення на майбутнє. Багато ретельних людей, подібних до Никодима, прикладають всі свої зусилля для покращання цього світу, але і в тій ділянці вони не досягли жодного успіху. Здеморалізований, зіпсований світ з тривогою дивиться в майбутнє і не знаходить відповіді на невідступне й неприємне питання: «Що з нами буде?.. Що станеться з цим світом?»

На фоні людського занепокоєння, як радісно й потішаюче почути певні слова Спасителя: «Ми говоримо те,

що ми знаємо!..» Свідчення Христове є непохитно правдиве, і Йому варто довіритися. Апостол Павло на досвіді переконався в цьому й сказав: «Вірне це слово й гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних...» /1 Тим. 1: 15/. Кожний грішник, який прийняв це слово Господнє разом з Ним, перейшов з людської непевності до непохитної певності Божої.

Теперішній світ стоїть перед великою катастрофою. Людські серце переповнені нечуваним раніше страхом, — страхом можливості жахливого кінця. Про цю насуваючу хмару страшних подій в світі засвідчив був Сам Ісус Христос: «І будуть ознаки на сонці, й місяці, й зорях, і ТРИБОГА ЛЮДЕЙ на землі, і замішання від шуму моря і хвиль, КОЛИ ЛЮДИ БУДУТЬ МЕРТВІТИ від СТРАХУ і чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться». /Лук: 21: 25-26/.

Ці слова Христові є великим попередженням для людей, які не примирилися з Богом і не прийняли Його, як Спасителя й Опікуна їхніх душ. Христос вже давно повідомив людство про той час, в якому ми тепер живемо, і ми бачимо, що Його слова безспірно правдиві. Хто з нас може сказати, що світ прогресує до кращого? І чи ж люди не переживають вже тепер великі страхіння; чи не чуємо ми всюди відгомос відхань в очікуванні чогось жахливого й страшного? Де ж вихід з цього усього; де нам шукати певного джерела правди, з якого ми могли би довідатися про «долю» нашої майбутности?

Цим джерелом є Слово Боже, яке дає нам пересторогу про страшний кінець історії цього світу, і яке одночасно може привести нас до звільнення від того страхіння, що насувається на цю, гріхом занечисену, землю. «Бо гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей, що правду гамують неправдою»

Слово Господнє правдиве, і Йому варто довіритися. Воно не тільки правдиве, але й тривало-вічне. Сам Ісус проголосив: «Небо й земля проминеться, але не минуться слова Мої» /Мат. 24: 35/. Далі апостол Петро дає свідоктво про Боже Слово: «Бо народжені ви словом Божим ЖИВИМ та ТРИВАЛИМ, бо «кожне тіло — немов трава, і всяка слава їх — як цвіт польовий: засохне трава — і

світ опадє, а СЛОВО ГОСПОДНЕ ПОВІК ПРОБУВАЄ»./1 Петр. 1: 23-25/.

Яку ж певність звіщає нам Бог в Його Слові, в Біблії? Бог хоче, щоб ми знали, що Ісус Христос прийшов дати спасіння людям і з ним запевнення про вічне життя. Певність ця дається тільки в Христі, тому кожен, хто бажає мати її, повинен прийняти Христа в серце своє. І тоді такий віруючий чоловік, навіть в час страждання, може мати ту саму надію, яку мав апостол Павло: «З цієї причини й терплю я це, але не соромлюсь, бо ЗНАЮ, В КОГО Я ВВІРУВАВ та ВПЕВНИВСЯ, що має Він міць заховати на той день заставу мою». /2 Тим. 1:12/. Цей слуга Христів писав до Тимофія ці слова в той час, коли знаходився в в'язниці. Але він був певний, що Юсподь завжди буде його Оборонцем не тільки на землі, але і в день суду, коли Бог по справедливості судитиме всіх, хто не прийняв Христа, хто не покорився Його Євангелії. Павло всю свою надію поклав на великого Адвоката, Котрий «заступається за нас». /Рим. 8: 34/.

Далі Ісус Христос сказав: «Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає Слова Мого і вірує в Того, що послав Мене – життя вічне той має й на суд не приходить, але перейшов він від СМЕРТИ в ЖИТТЯ». /Ів. 5: 24/. Коли ми приймаємо ці слова і маємо таке запевнення, то хоч в цьому світі така завірюха неспокою, – з Ним не страшно ніщо, бо Христос перемиг цей світ разом з його стражданнями, і цю перемогу Він дає і нам. Але тільки той, хто з усього серця довірився Господеві, може мати цю славну надію та певність. «Життя ваше сховане в Бозі з Христом» /Кол. 3:3/, а тому воно в Христі і забезпечене, і в Ньому буде збережене для вічних Отцівських осель.

Найбільша трудність полягає в тому, що люди не хочуть слухати Божого Слова. Ісус Христос в цьому вірші /Ів. 3: 11/, каже: «... але свідчення нашого ви не приймаєте». Чоловік готовий слухати все на світі та приймати, тільки не Слово Боже. Христос, знаючи про таке відношення людей, виявив причину його. Люди часто говорять, що ніби тяжко вірити в Христа так, як навчає Святе Писання, але Господь проголосив, що вони просто не приймають свідчення його, а в іншому місці

дав ще докладніше пояснення невірства: «Та до Мене прийти ви не хочете, щоб мати життя». /Ів. 5: 40/. Ще в іншому місці Христос проголосив був такі слова: «... Скільки разів Я хотів зібрати дітей твоїх, як квочка збирає під крила курчаток своїх, — та ви не захотіли».

Шановний Читачу! Дозвольте мені поставити перед вами таке питання: Яке запевнення ви маєте в цьому неспокійному загибаючому світі? Чи ви вже поклали все вашу надію на Господа Ісуса Христа, Який тільки може дати вам запевнення, як в цьому житті, так і в майбутньому? То ж, не відкладайте нагоди прийняти Господа й довіритися Йому вже тепер! Якщо серце ваше має страх за майбутність, і тривога непокоїть вас, то прийдіть до Христа з покайням і вірою в серці, а Він простить вам гріхи ваші, дасть вам нове серце, нове життя, нову надію і чудову певність спасіння душі вашої для вічності!

ЩО ЇЄ «ВІРА»?

Це питання є дуже важне для всіх людей по всі віки, поки людство буде існувати на землі.

Апостол Павло, в листі до Євреїв, пояснює ось як: «Віра є підстава того, на що надіємося, доказ річей невидимих». /Євр. 11: 1/.

В даному разі розважимо про «віру» по відношенню до Бога, Його Слова і Обітниць.

Звичайно, що віра в Бога в нас не родилася разом з нами від батьків наших. Твердження многих християн про ніби то «батьківську віру» в них, немає жодних підстав, і є фальшиве, вводяче в заблудження і загибель вічну.

Віра наша по відношенню до Бога зроджується в серцях наших від Бога, через слухання Слова Його. Тому Святе Писання каже: «Віра від слухання, а слухання — від слова Божого» /Рим. 10: 17/.

З цього виходить, що «Віра» є дар Божий. Тому Ісус Христос колись сказав: «Майте ви віру Богу!»

Для чого чоловік повинен мати «Віру Богу»?

Бо вірою ми приймаємо об'явлення Божі, про які говорить нам Господь: Згадаємо коротко про важніші:

- а/ Про сотворення світу і чоловіка,
- б/ Про гріхопадіння чоловіка,
- в/ Про наслідки гріха в світі,
- г/ Про засудження всіх грішників,
- д/ Про спасаючу любов Божу,
- е/ Про діло спасіння в Христі Ісусі,
- е/ Про обітниці вічного блаженства.

Отже, в такій послідовності Господь відкриває нам ту дійсність, в якій чоловік, /зглядно, людство/ був від сотворіння, став по волі своїй і пробуває по всі віки свого існування, в усіх поколіннях своїх, та яким повинен він статися по волі Божій, щоб таким пробувати по вічні віки в славі Його.

Також, Господь відкриває і спосіб, як це можна вчинити, і що для цього вчинив Він Сам.

Бог відкриває ці істини в першу чергу тим, хто вірить в Нього. Вірить, що Він є Творець, Бог і Господь.

Віруючий в Бога і приймаючий Його об'явлення, — вірить Богові. А це є дуже важне для всіх, бо є багато й таких, які ніби вірять в Бога, але не вірять Богові, не вірять слову Його й об'явленню Його, як згадує про це апостол Яків, в своєму листі, 2-й роз. 19-20 вір.

Коли ж чоловік вірить Богові, то тоді приходить і третій момент віри Його, а це — довіряється Богові, — віддає себе в руки Божі. Для нього стає дуже важним заклик: «Прийдіть до Мене всі...»

Тоді чоловік приймає всі об'явлення Божі, які відносяться до справи спасіння грішників:

1. Приймає свідчення Божі, що:
 - а/ Ісус Христос є Син Божий,
 - б/ Ісус є Спаситель світу,
 - в/ Ісус вчинив спасіння світу;
2. Приймає Ісуса, як особистого Спасителя;
3. Приймає синівство Боже і насліддя Царства Н-о;
4. Приймає благодать Божу з повноти Божества;
5. Навчається ходити перед Богом згідно волі Його /Дивись: 1 Тим. 1: 15 + Єв. Ів. 1: 12 + 1: 16; Кол. 2: 9; Кол. 2: 6-7; 2 Кор. 5: 7/.

Отже, в короткому нарисі, ми представили згідно Божого Слова, що є «Віра»?

А тепер, нехай Шановний Читач сумлінно розважить над собою самим, і пересвідчиться, чи він має «Віру

Божу»? Ту «Віру», яка відповідає вищезазначеним окресленням. І, якщо його «віра» не відповідає цьому, то та «віра» є хибна і навіть шкідлива.

Такої «віри» Бог не признає! Він ясно сказав через Сина Свого, Ісуса Христа:

« М а й т е в и в і р у Б о ж у ! »

Ту «Віру», яка збудовується на Слові Божому в Святому Писанню, і дає віруючому великі духовні користі вже в цьому життї, а в будучому – немеркнучу славу Отця Небесного, в Царстві Його.

Ту «Віру», якою в дійсності можна догодити Богові, як каже Святе Писання.

Правдиво віруючий.

ТРИВОЖНЕ СУМЛІННЯ.

«Того часу прочув Ірод чотировласник чутки про Ісуса, і сказав: «Це Іван Хреститель, – він з мертвих воскрес, і тому чуда творяться ним»... Матв. 14: 1 – 2.

В перших дванадцятьох віршах, в 14-му розділі Євангелії від Матвія, ми читаємо про смерть Івана Хрестителя; про гріховне життя в перелюбі царя Ірода, і про відважний докір, яким докоряв його Іван.

Далі читаємо про ув'язнення Івана, і про смерть, яку заподіяв йому, слугі Божому, Ірод.

Правдиво, – Іван Хреститель не був першим, ні останнім з тих, що вистали замордовані за Правду Божу. Багато пророків перед ним і після нього, які голосили Євангелію, були замордовані грішниками. Але ми читаємо чудові слова в псалмі 116: 15: «Дорога перед очима в Господа смерть угодників Його». Це тих, які сміливо проповідували правду Його, і за неї віддали життя.

Але, що зробить вбивця зі своїм сумлінням, яке постійно переслідує його?

Цар Ірод прочув чутки про Ісуса і сказав: «Це Іван Хреститель, – він встав з мертвих». Він пам'ятав і беззаконне поступовання своє, а особливо про те, що він заподіяв смерть святому, невинному мужеві Божому, і тому серце його наповняла тривога. Сумління докоряло йому за те, що він відкинув докори Івана Хрестите-

ля, а потім також вбив його. Сумління нагадувало йому також, що хоч він позбувся докорів Івана, то не уникає він суду Божого. І в день суду перед великим престолом Божим, він ще раз зустрінеється з Іваном.

Треба не забувати, що кожний чоловік має сумління. Як тільки чоловік приходять на світ, Бог не залишає його без Свогого свідка в нутрі його. І цим свідком Божим в нас є сумління наше.

Правда, що сумління є тільки скромним провідником без Святого Духа. Воно не може спасти чоловіка, не може привести його до Христа, однак, може осудити, або оправдати чоловіка. Про сумління ми знаємо не тільки з життя, але також і з Святого Писання. /Рим. 2: 15/.

Сумління може навіть царів зробити нещасливими, — якщо вони не слухають голосу його. Воно може наповнити володарів світу цього страхом і тремтінням, як це було з Феліксом, коли апостол Павло свідчив про Ісуса Христа і про суд Божий. Для царів і правителів є багато легше ув'язнити проповідників Євангелії і позбавити їх фізичного життя, чим ув'язнити слова проповіді, або заспокоїти голос свого сумління, яке їм докорує в серцях їхніх.

Божі свідки можуть бути позбавлені їхніми противниками фізичного життя, але їхні свідчення діють довго ще по їх смерті. Господні пророки не живуть вічно на землі цій, але слова їхні лунають на землі тисячеліття. /Див. 2 Тим. 2: 9 + Зах. 1: 5-6/.

Нехай же всі безбожники пам'ятають це і нехай також не грішать проти свого сумління, знаючи, що «їх — ній гріх знайде їх». Вони можуть жартувати собі зі Слова Божого, можуть сміятися з Нього і відкидати, як щось непотрібне; вони можуть покладатися на свою власну праведність, на те насіння, яке вони сіють для себе самих, але вони пожнуть, скорше чи пізніше, гіркий плід. Їхнє беззаконня попередить їх одного дня. Тоді вони довідаються, як той Ірод, «яке це лихо, і яка гірка річ, що ти покинув Господа Бога твого».

Дорогий Читачу! Ти можеш сховатися від проповідників Євангелії, від Слова Божого, але ти ніяк не можеш заховатися від Самого Бога, ані від твого власно-

го сумління, яке є свідком Божим в твоєму нутрі. Сам ти докладно знаєш, що ти вчинив в минулому проти твого сумління. Можливо тебе ніхто не бачив, але твоє сумління засуджує тебе. Ти не знаходиш місця, щоб заховатись від нього, і воно постійно переслідує тебе. Ти не знаєш, як його позбутися, як заспокоїти його.

Отож, послухай! Є тільки один спосіб позбутися внутрішнього голосу його: Прийди до воскреслого Христа в ширій, покайній молитві; проси прощення гріхів твоїх, а Він це вчинить. Голос сумління твого перестане докоряти тобі, і ти осягнеш повний спокій і радість в серце твоє, чого ти ще досі не знав. А понад усе, Христос дасть тобі життя вічне з Собою, яке Він приготував тобі Своїми стражданнями і смертю на хресті!

Д. М.

« СВІТ В ЛИХОМУ ЛЕЖИТЬ » .

1 Ів. 5: 19б.

Що за дивні й незрозумілі для багатьох слова Святого Писання? Чому, власне, світ в лихому лежить? Що означає таке окреслення: «в лихому»? Чому він в ньому лежить?

Адже ж, ми спостерігаємо, що людство не лежить, а живе, рухається, думає, мріє, змагає, бореться, здобуває, радіє, тішиться, губить, плаче, зідхає і т. п.

Це ми обсервуємо на кожному кроці, в кожний час. І самі ми обертаємось в тому неперестанному коловороті і стримемо все вперед і вперед, до невідомої цілі, до невизнаної мети. І не зупиняємось ні на хвилинку, щоб належно роздумати й розсудити: Куди?.. По що?.. Де кінець того всього?.. До чого, власне, змагаємо?.. Чого нам в цьому життю бракує?..

Наче в калейдоскопі, женемось так, наче перед нами ціла вічність, яка втікає від нас, а ми здоганяємо.

Ми мріємо про щось, але самі не знаємо про що. Тому так часто, знемагаючи, владаємо на душі й на силах і тоді раптово розчаруємось... Оглядаючись кругом себе, придивляємось до оточення, до обставин, і приходимо до висновку: «Немає правди в світі!» І, дійсно!

Всюди панує неправда, лож, брехня, підступ, лукавство, зрада, лихо, горе, нужда, плач, стогін, нарі -

кання, грабіж, насилля і т. п.

Особливо наше покоління пережило й винесло на своїх раменах всі страхиття й жах двох світових війн з мільйонами жертв, голод і тремтіння за душу свою.

Так, — «весь світ в лихому лежить», каже Писання.

Чому?.. Яка причина?.. — питають про це многі люди.

Невже Бог сотворив чоловіка в ньому, щоб він тільки натерпівся за свого короткого часу життя на землі і горя і біди, та страху і нещастя? І то в світі, який так прекрасно створений в мудрості Божій?

«Невже Бог цього не бачить? Чому ж Він допускає до цього?» — також запитують многі.

Так! Він все бачить, і чує, і знає! Він дивиться на світ цей, на людей; Він споглядає й шукає правди в світі цьому, в людях. Але, що ж Він бачить? А он що:

«Нема справедливого ні одного; нема, хто розумів би; нема, хто Бога шукав би; усі повідступали, разом стали вони непотрібні; нема добродинця, нема ні одного! Гріб відкритий — горло їх, язиком своїм говорять неправду; отрута зміїна на губах їхніх. Уста їхні повні прокляття й гіркоти. Швидкі їхні ноги, щоб кров проливати; руїна та злидні на їхніх дорогах, а дороги спокою вони не пізнали. Нема страху Божого перед очима їхніми». Так говорить слово Святого Писання.

Справді: «весь світ в лихому лежить», і «нема страху Божого перед очима їхніми».

Святе Писання навчає нас тієї Правди, що Бог сотворив світ і чоловіка для слави Своєї. І цього чоловіка сотворив в Свій образ і подобу, і все творіння в світі впокорив під ноги його... І благословив його... А для того, щоб чоловік умів володіти всяким творивом Божим, Бог наділив його мудрістю і розумом. Також дав йому вільну волю вибирати між добром і злом, між благословінням і прокляттям, між життям і смертю.

І, о, горе!.. Чоловік вибрав зло, прокляття і смерть! Чоловік спротивився Богові і зневажив мудрість і любов Божу, якими Бог оточив був його. І пішов своєю дорогою і зблудив. Тому пророк Ісаїя говорить:

«Усі ми блукали, як вівці, кожен ходив своєю дорогою»

А через це затверділо серце людське, стало лукавим.

«Лукаве над усе в світі серце людське і ледаче», — каже Господь. /Єрем. 17: 9/.

І в лукавстві свого серця, людство чинить лукаві вчинки. Людство чинить зло.

Тому: «весь світ в лихому лежить».

Він потонув в зло, мов у глибокому багні, з якого не може вийти. І загибає в ньому. Всякі признаки його життя, це тільки конання, це поступове вмирання І вина за це лежить на ньому самому, а в тому числі і на мені, і на тобі, друже, що читаєш ці рядки. Ось, що каже апостол:

«Знаю бо, що не живе в мені, себто в тілі моїм, добре; бо бажання лежить в мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу. Бо не роблю я доброго, що хочу, але чиню зло, чого не хочу» /Рим. 7: 18-19/.

Коли так каже апостол Павло, який був вірним Богові, і змагав, щоб виконувати волю Його, то що можна сказати про тих людей, які не тільки не чинять волі Божої, а й не шанують Бога? А таких є позна земля!

Чи не належиш і ти до них, друже?

А скільки є таких зарозумільців, які ніби і знають Бога, і в потребі заставляються метрикою хрещення, але вони є ліниві про це подумати, та допитують: «Чому Бог не припинить зло?», «Чому Бог не покарає злочинців?» і т. п.

Безумні вони!.. Бог все добре і бачить і знає!.. Він і хоче припинити всяке зло в людях. Бо в них самих те зло сидить. Воно зроджується і впливає з серцець їхніх. Бог хоче рятувати людей від лукавих помислів серцець їхніх, щоб рятувати таким чином і від усякого зла та його наслідків. Але Бог є Бог Вірний Своїй Святості й Справедливості. А вони вимагають покарання винних проти себе, себто, проти Святості й Справедливості Божих.

Гріх і беззаконня, в якому лежить людство мусить бути суворо покарані. Справедливість Бога вимагає:

«За гріх – смерть!» Це є вічна розлука з Богом.

Як будуть нерозкаяні грішники почуватися в розлуці цій, – ми уявити собі не можемо, але Бог в різний спосіб доводить нас до відома, що там буде щось жахливе; там буде вічний плач і скрегіт зубів.

Тому, спам'ятайся ти, друже, що ще не розкаявся в гріхах своїх і не прийняв прощення і спасіння в житті вічне! Розкайся вже, поки не пізно!

Бог не хоче твоєї загибелі. Бог не хоче й загибелі світу. Для того Він передбачив дорогу спасіння. Він послав Сина Свого Однородженого, як Спасителя світу. Він поклав на Нього кару за гріх світу, і Син Його, Ісус Христос цю кару виконав і задовольнив Справедливість Богу на хресті.

Чи чуєш, друже?.. Христос заплатив кару за гріх усього людства, в тому і за мій і твій гріх!

Святою кров'ю, пролитою на Голгофським хресті, Він купив нас, і ми належемо тепер Йому. Ось, що каже про це апостол Петро:

«І знайте, що не тлінним сріблом або золотом викуплені ви були від марного вашого життя, що переда- не вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти». /1 Пет. 1: 18-19/.

Отже, Христос нас викупив від засудження вічного за що? За марне наше життя, яке нам передали батьки наші! Про яке ж марне життя тут говориться? А про життя, яке ми провадили в лукавстві сердець наших, блукаючи в темряві духовній, та чинячи діла тієї темряви. А про це пророк Ісаїя говорить так:

«Ноги в них швидкі до зла, -- скорі вони до проливу крові; гадки у них -- гадки безбожні, спустошення та пагуба на дорогах їхніх. Мирні путі їм не знані, суду справедливого нема на стежках у них; дороги їх криві, а хто ними ходить, не матиме миру. Тим то далеко від нас суд, і правосуддя не досягає нас; дожидаєм світла, а ось темрява, -- ясности, а ходимо у тьмі. Мацаєм, як сліпий стіну, і, наче без'оки, ходимо помацьки; спотикаємось в південь, як смерком, між живими, як мерт- ві». /Іс. 59: 7-10/.

Ось вам, незаперечний образ того «марного життя», переданого нам від батьків! А ми ж, негідні, так час- то пишаємось та хвалимось тим, що нам передали батьки. Ми уроїли собі, що вони передали нам «правдиву віру в Бога», і тому гордимось тією «батьківською вірою», яка тягне нас просто в пекло!

О, як далеко ми зайшли в лукавстві сердець наших!

Як захливо зіпсована ціла наша природа! І Бог те все знає! Коли б тільки ми самі те належно пізнали. І коли б ми відчули всю нашу негідність перед Богом! О, коли б ми вжахнулися цього свого стану і положення!..

Ми би скорше поспішили до Христа! Ми би в покорі впа-ли перед Ним з ревним поканням! Ми би благали Його, щоб Він визволив нас від цієї вщент зіпсованої приро-ди. Щоб дав нам нове серце, нові мислі, нові прагнен-ня бути послухними волі Божій, щоб в нашому життї вже славилось ім'я Бога нашого! А Він чекає на нас.

Він прагне в любові Своїй простити нам беззаконня наші; дати нам нового духа життї; дати нову природу.

Він хоче влити в серця наші спокій і радість, а в уста наші дати нову пісню хвали Богові. Хочє влити в нас ПРАВДИВУ віру Божу. Віру, перемагаючу світ і все в світі, щоб ми могли за апостолом Іваном сказати:

«А це перемога, що світ перемогла, — віра наша».

Віра Божа — Сила Божа!

Вона підносить нас з низин упадку гріховного до висот небесних. Вона спасає нас від загибелі вічної в життї вічне. Вона еднає нас з Богом Творцем. Нею ми сприймаємо всякі благословіння, які Бог прагне щедрою рукою зливати на ~~тех~~, що люблять Його, що довіряються повністю Йому!

Зрозумійте це всі, хто ще є в марноті батьківсь-ких передань! Поспішіть до Господа Христа! Він чекає на вас! Він йде вам на зустріч! Він вже стукає до дверей сердець ваших! Прислухайтесь і почувате Його ніж-ний голос, промовляючий до вас:

«Ось стою Я під дверима та стукаю: Коли хто почує голос Мій і двері відчинить, Я ввійду до нього, і бу-ду вечеряти з ним, а він зо Мною» /Об. 3: 20/.

Який же дивний Господь і Бог наш! Він так чудово вч~~инив~~ для нас в Ісусі Христі, Сині Своїому, щоб нас визводити від усякого зла, в якому цей світ лежить, і піднести нас до висот небесних, до вічної слави Своїї!

Нехай же повік буде прославлене в нас і через нас святе ім'я Його за те, що дає нам право за апостолом Іваном урочисто заявити:

«Ми знаєм, що Син Божий прийшов і розум нам дав, щоб пізнати Правдивого, і бути в правдивому Сині Йо-го Ісусі Христі. Він — Бог правдивий, і вічне життє!»

Тоді все зло, в якому цей світ лежить, немає на нас жодного впливу, бо нас опромінює Правда Божа, Лю-бов Його і Слава вічна, яку Бог приготував усім тим, що люблять Його.

Г. Добровольський.

/Прочу прочитати з Єв. Лук. 19: 1-10/.

Навколо Христа завжди товпилось багато народу. В тих людей були різні цілі. Дехто, знаючи, що люди можуть зголодніти і запрагнути від довгого перебування на повітрі, носили з собою в торбах хліб, а в бордюхах воду. Пропонували вони це зголоднілим і спрагне - ним не безплатно, а за гроші. Так що це було джерелом барібку торговцям.

Дрібні злодії були в усі часи. Напевно в густому натовпі, який оточував Ісуса, їх було також чимало.

Дехто, знаючи, що Христос двічі нагодував голодних людей, думав що може і на цей раз буде безплатна гостина на лоні природи.

Многі бігли за Христом з цікавості: адже, таких пророків вже не так багато на землі. Були в натовпі і такі, котрим було дано від фарисеїв завдання: слухати, зауважувати кожне слово Пророка і доносити владі. Були, звичайно, і такі, які страждали якоюсь недугою і хотіли звільнитися від неї.

Дорогий читачу! Якби тепер ходив Христос по землі, чи приєдналися би і ми до товпи, яка супроводила Його чи ні? А якби приєдналися, то до якої групи ми себе зачислили би: до цікавих, до торговців, до шпівнів чи до хворих, які всім серцем бажають вздоровитися? Може би ми визнали себе злими грішниками і прилюдно покаялися в усіх своїм недомоганнях, недостатках і ранах душі?

Людей малих на зріст в цьому світі багато. Знайшлись би такі і серед нас. Хлопчики не соромляться лізти на паркани, на дерева, на дахи, щоб краще розглянути те, що їх цікавить. Прості люди також не стісняються вибрати собі місце повще. Але повадніші особи, начальники, владумаючі, звичайно кожної хвилини пам'ятають про своє значіння, і щоб не понижувати своєї гідности, на дерево не полізуть. Вони будуть соромитися людей.

Закхей був важною особою, начальником митарів. Це щось, якби начальник фінансового відділу міської управи. Але ж, коли серце його запалилося бажанням зобачити Христа, він не посоромився. Нехай над ним смію-

ться, нехай показують на нього пальцем, — Його ніщо не спинить: він буде на дереві, він зобачить Христа! Зобачить не з цікавості, а для того, щоб розпалити в серці своєму полум'я любови до Великого Чудотворця.

Серцевидець Христос знав про це, тому Він і звернувся до Закхея, тому і схотів побути в домі його. Бо Христос зараз приймає тих, хто простягається до Нього. Адже, Він сказав: «Прийдіть до Мене всі струждені і обтяжені, і Я дам вам спокій».

Закхей не посоромився. Але як багато в наш час є тих, що соромляться, боязливих християн, які бояться признатися, що вони християне. Як багато таких, що бажать скористати з доброго відношення до християн зі сторони владумачих. Такі люди, коли були в таборах в Німеччині і Австрії, називали себе віруючими, приймали хрещення, ставали членами зборів — тільки для того, щоб отримувати посидки з Америки і виїхати за океан... Но як тільки приїхали в Америку, вони йшли до православних «отців» і каюлися зі сльозми, звичайно, на показ, в своєму грісі відступництва від православія ради осягнення цілі. «Отці» прощали їх, і вони знов цілували ікони, ставили свічки, справляли храмові свята, курили, випивали і жорстоко знущалися над баптистами, серед яких з необхідности провели деякий час. В тих людей на першому місці — не Христос, а своя шкіра, користь, вигода, хитрість, обман і шахрайство.

Користавчи милістю і терпилівістю Божою, люди соромляться одверто визнавати Бога. Соромляться і бояться. Їх весь час держить страх: «Якби про мене не подумали чогось злого». Але Слово Боже попереджує усіх:

«Боязких і невірних участь в озері, яке палає огнем і сіркою». /Об. 21: 8/.

.....

Чи можна бути християнином потайно, так щоб про це ніхто не знав? Ні, — правдивий християнин скрізь і всюди свідчить про Христа, про Його спасаючу любов та про зродження. Боязливі, що соромляться і скриваються зі своїм християнством — бавляться в релігію. Вони — бур'яни на ниві Христовій. Прийде час і день, коли всі ті бур'яни будуть спалені без жодного жалю.

Дорогий читачу! До яких християн належш ти?

«ЗВОДНИКИ» і «ЗВЕДЕНІ».

В другому листі апостола Павла до Тимофія, 3, 13, в написанні так:

«Лукаві люди та чарівники дійдуть до гіршого, зводячі та даючи себе звести». А в іншому перекладі так:

«А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх в злому, зводячи і зведені будучи». Але це змісту не міняє.

Чув я, що в нашому місті, а може і по всій Англії, почав кружляти якийсь анонімний лист, який називається: «Вінець Святого Антонія. Молитва Святого Антонія». Аж ось, прийшов такий лист і до мене. Я вгадую, хто є автором його, хоч він старається робити це в секреті.

Що ж то за лист? Хочу сказати, що це не «лист», і не «вінець» і не «молитва». Це дуже неграмотно надрукований на машинці скравок паперу, в якому говориться, що ніби святий Антоній молився якоюсь молитвою, змісту якої не подано, і що цю «молитву» знайдено в якійсь печері, і вивезено якимсь місіонером в Полудневу Америку. І що вона «має обійти цілий світ».

А тому, кожний, хто одержав цю «молитву», повинен переписати і розіслати анонімно кому він хоче, в певний термін. Якщо він цього не вчинить, то «перерве вінець» і буде тяжко покараний. При тім, подано приклади, як хтось, десь там, був покараний. Але той, що виконав поручення десь там, «виграв 300», але чого і що, не сказано.

Не знаю, як хто з тих, що одержали такого «вінця» це сприйняли, як зрозуміли і поставилися. Але я маю сміливість сказати правду, що це ніщо інше, як підс-туп лукавого, щоб зводити немудрих і наївних людей, які не знають Правди Божої, і не спішають її знати.

Коли радити їм читати Святе Писання, то вони скоро знаходять різні вимовки, особливо, що немає часу.

Коли подати їм добру духовну літературу, то вони або вертають зі своїми дописами на ній, або нищать.

Але, коли хтось пришле їм якусь трутину для душ їх, то вони нею захоплюються, та ще й іншим пересилають.

І на це гнусне діло мають і час і енергію. Тільки ж не знають бідні і убогі, як вони стають знаряддям в руках диявола! Горе їм!

Можливо, що ці слова будуть читати ті, що одержали подібну анонімку. До них, в ім'я Христове звертаюся словами Святого Писання:

«Страху їхнього не бійтеся і не тривожтесь. А Господа Бога святить в серцях ваших...»/1 Пет. 3:14-15/.

Диявол старається застрашувати людей, щоб звести їх в блуд і в загибель вічну. Але Христос, в Своїй любові, простягає до вас руки Свої, і закликає вас:

«Прийдіть до Мене всі стурдовані і обтяжені, і Я дам вам спокій!»

А тих, що ці писульки розповсюджують, також в ім'я Христове, закликаю:

«Покайтеся і наверніться до Господа всім серцем, щоб Господь простив вам цей гріх. Бо Він хоче і зам'явити любов Свою, щоб і ви прославили Його, а не якогось там «святого».

Пам'ятайте, що Господь через Святе Писання каже:

«Проклята людина, що вповає на людей, і робить опорою своєю тіло, а серце її цурається Господа». Але: «Благословен чоловік, що вповає на Господа, що надією Його Господь». /Єрем. 17: 5, 7/.

Чи вам, що читаете ці слова, — достаточнo зрозуміло?.. То ж, чиніть так, як навчає вас Господь словами Святого Писання!

І не будете ЗВЕДЕНІ в блуд і в загибель, і не будете інших ЗВОДИТИ!

В ім'я Христа,
Г. Добровольський.

« ЗАКИДИ І ВІДПОВІДІ ».

3. Чому Бог наказав Ізраїльтянам нищити інші народи?

На це питання можна говорити дуже багато, стратити багато часу, і до нічого не договоритися. Але Святе Писання ясно оповідає про це, що кожний уважний читач, без труду зможе зрозуміти волю Божу і діло, яке чинив Він по волі Своїй.

Тому радимо зацікавленим цією справою найкраще дослідити Писання, а вони скажуть багато більше і докладніше. Бо через слова Святого Писання навчає нас Сам Господь.

РАДІЄМО, що Господь благословив нас вступити в 17-й рік видавання нашого часопису «ВІСНИК СПАСІННЯ». З цього ми розуміємо, що «В.С.» служить службу вгодну Богові. І за це власне Господь благословляє нас і «В.С.» Своєю опікою. Він дає розуміння і бажання деяким Ш. Читачам його підтримувати нашу працю молитвами, а сам часопис, матеріяльними засобами. За що ми складаємо їм в цей спосіб щире подяку, а Богові хвалу.

В минулому році вступило в касу «В.С.» £=113, 17, 9.
Витрачено на матеріял і пересилку пошт. £=104, 16, 4.
Зістало в касі на 1-го січня, 1968.....£= 9, 1, 5.

Тираж знову підвищено до 1450 примірників. Часопис виходить чотири рази на рік, і розсилається безплатно в 16-ть країн світу, де розкидані наші люди.

Як і в попередніх роках, редакція одержує багато листів від Читачів з подяками і прихильними відкликами про наш часопис, а також, з побажаннями, щоб Господь рясно благословив його на це служіння, яке він виконує. А це нас ще більше заохочує до праці над ним.

«ЛЖЕСВИДЕТЕЛИ». Так затитулована праця відомого духовного письменника-апологета, Брата Павла Рогозіна, в російській мові. Книжка має 128 сторінок. Зміст праці: освітлення духовного заблудження секти т. зв. «Свідків Єгови», які правильніше би було назвати «Русселіти», по прізвіщу основоположника цієї секти і вчення її. Тому, що сьогодні часто приходиться нашим людям зустрічатися з «проповідниками» цього вчення, які вводять в заблудження многих неспівомимих людей, можемо радити многим прочитати цю книжку і почерпнути потрібне пізнання Правди. Набути цю книжку можна від її Ш. Автора, по адресі:

Rev. Paul ROGOSIN, Post Office Box 4488, San FRANCISCO
94101, Calif., U. S. A.

«ИГРА В РЕЛИГИЮ», І. Косаря. Цікава книжка, в якій Ш. Автор відкриває, на підставі Слова Божого і дійсності, яка має місце в т. зв. «Християнстві і його Церквах», ті духовні заблудження і зведення, в які впало і не може встати т. зв. номінальне християнство, а також опущення в деяких християн евангельського переконання. Тому радимо багатьом нашим віруючим прочитати цю книжку для

власної користі духовної і для остереження многих ще.
Книжка написана в російській мові. Пишати по адресі:
"OUR DAYS" - P. O. Box 866, BRYTE, Calif. 95605 U. S. A.

ОДНОДНЕВНИЙ Євангелізаційний З'їзд на другий день Св. Пасхи, 15-го квітня, ц. р., як Господь благословить, - буде влаштовано в м. Лондон і в м. Лідс. Інші наші Збори візьмуть участь кожний там, куди ближче і догідніший доїзд. Запрошення будуть своєчасно розіслані.

ЗАГАЛЬНИЙ З'їзд Євангелізаційного Братства в Британії в цьому році, буде влаштований в дні Св. Тройці, 1 - 3-го червня, в м. Ноттінгам, в Клюбс Галл. Запрошення будуть своєчасно розіслані.

РАДІОНАДАВАННЯ Слова Божого в Україну, відбуваються:
1. Понеділі, в 1,45 київ. часу =/11,45/, кор. хв. 31 м.
2. Щосуботи, в 9,30 київ. часу =/ 7,30/, кор. хв. 25 м.
З «Транс Світового Радіо», Монте Карло, Монако.
Пожертви і кореспонденцію в цих справах, посилати:
GOSPEL BROADCAST INTO UKRAINE, P. O. Box 453, DES PLAINES,
ILL. 60018 U. S. A.

З ВОЛІ БОЖОЇ, зістав відкликаний з цього земного життя, Брат Якуб ЯБЛОНЬСЬКИЙ, член Збору Є.К.В. в Болтон. 25-го січня, ц. р., а 7-го лютого відбувся похорон його на місцевому цвинтарі. Похоронним богослуженням і Словом Божим керував бр. А. Косцаха в Лондону, разом з братами: Г. Добровольським і С. Зигмановским. В похороні взяли участь брати і сестри місцевого Збору та батгато з інших Зборів, як рівнож, запрошені знайомі Покійного. Бр. Я. Яблоньській прожив 71 рік віку, з того 14 років був вірним Господу, будучи добрим християнином і прикладним членом Збору. Залишив Брат дружину, дощку з мужем і двома дітками в Польщі, і двох синів в Німеччині. В цей спосіб, висловлюємо їм наше глибоке співчуття і щире бажання їм в будучому, зустрітись разом в Царстві Отця нашого Небесного.

"VISNYK SPASINNIA", 95 Cameron Rd., DERBY, DE 3 8 RT, ENGLAND.
